

Léta letí ...

(Jaroslav Číhal, Bruntál)

Asi už to není pravda. Po příchodu do své první školy jsem podědil sbor a dostal přihlášku do ČHS. Za deset let jsem jel ze zvědavosti na letní školu hudební výchovy do Znojma. Nepřipustil jsem si, že by mi po deseti letech práce s dětmi někdo radil. Po prvních dvou dnech jsem zjistil, že vlastně učit neumím. Neproklínám fakultu, tam jsem měl rád své učitele a nabyl nové poznatky. Praxe byla jiná. Když jsem se poprvé postavil před žáky, měl jsem pocit, že umím všechno.

Zaujali mě přednášející, o nichž jsem do té doby neměl ani potuchy. Dostal jsem do ruky zobcovou flétnu a nevěděl, co s ní. Paní Bohunka nás s andělskou trpělivostí posouvala prst za prstem k výsledné stupnici C dur. Nedostatek času mě nutil, abych se naučil zapisovat melodie podle sluchu. Uvědomil jsem si, že napsat písničku, která by se líbila dětem, není vůbec žádná legrace. Měl jsem pocit kouzelného snu. Vzpomenu-li na Znojmo, vždycky slyším krásný Pepův Znojemský kánon, který je krásnou oslavou mé rodné Moravy: *"Ted' svorně přijijme kráse moravského kraje, tam, kde réva zraje, z lásky se k tobě vyznávám."* Uchvátil mě Pavel. Přesvědčil mě, že učit děti zpívat je nekonečné poslání a ovlivnil trvale moji další učitelskou praxi. Tady jsem potkal Honzu a Jirku. Nebyl to hostinec U kaštanu, ale U vola, kde se zrodil jejich nápad k realizaci hudebních táborů, které trvají dodnes. Byla tu i Anička, bezvadná holka, se kterou jsem si rád povídal. Orchestr dirigoval Mirek a jiný rok Jirka. Na jižní Moravě se nelze věnovat jen muzice. Krásná příroda, barokní rotunda uprostřed pivovaru, nekonečné vinice... A spousta nezapomenutelných zážitků. Přes nebezpečí totalitních pohraničních nástrah se vydal Zdeněk na pouť přírodou. Lapila ho pohraniční stráž a nemohla pochopit, proč má narušitel při útěku přes hranice jen stravenku a tenisky. Jindy 21. srpna vtrhla policie na posezení, které se jí zdálo příliš hlasité. Narazila na docenta Ladislava, který se jim postavil s dudami na rameni. S tím překvapením udržovatelé pořádku nepočítali a vyklidili pole. Petr po krásných dopoledních hodinách se procházel po tomto historickém městě v doprovodu svých ctitelek. Paní Boženka dosáhla toho, že jsem zvládl základ menuetu.

Pak přišel Rychnov. Zde mě okouzilo nádherné podhůří Orlických hor, hluboké lesy a tichá zákoutí. Nejprve nás hostila škola v přírodě. V dalších letech nás přijala hudební škola, do níž se opíralo slunce a žár prostoupil celou budovu i vyprahlé frekventanty. Muzikant si se žízni vždycky dovedl poradit. To pochopila i fenka Růžena, která ztratila při zábavné odpolední hře svého pána. A protože věděla, že její Zdeněk pravidelně sedá v místech k občerstvení určených, zachránila si život a počkala ho zde. Docent Jaroušek, anděl a dobrý duch školení, nám dělal průvodce krajem svého srdce. Znal zde každý kout, nepotřeboval mapu. Snad proto nám cesta občas trvala déle, než jsme počítali. Také zde se vystřídalo mnoho lektorů. Lence jsem každoročně dával košem, protože ač mám k hudbě vztah, mé pohyby se nedaly nikdy nazvat estetickými.

Liberec se stal pro mě městem mého srdce. Kdysi jsem zde po školení s kolegou Honzou rozebíral problémy hudební výchovy tak důkladně, že jsem se připravil o krásný výlet na Ještěd. Při cestě zpět jsem zbloudil. Naštěstí mě u divadla zachránil Jarda, který zrovna táhl městem se známými domů, aby jim ukázal svoje kuchařské umění. Mám tu známé a hlavně přátele, někteří bohužel na nás shlížejí z nebeských pastvin. Město plné muziky a dobrých muzikantů. Honza se postaral o obsah akce, jídlo i ubytování. Stojí ho to hodně sil a času. A jak léta letí, přednáší tu nejen on, ale Jirka má orchestr, Anička přednáší o hudebních činnostech, Alenka o hlasové výchově, Miloš vypráví o historii hudby, Dáša diriguje sbor, jehož oporou jsou muži. Belo k nám přijíždí ze Slovenska, občas zavítá i Wolfgang z Německa.

Nepamatuji si začátky letních škol v Mostu, na něž se vzpomíná dodnes. Možná jsem opomenul některé osobnosti, prošlo jich kolem mnoho, třeba svérázný a dobrý člověk František. Dále jsou to dobří duchové, kteří se starají, aby průběh akcí neměl trhliny. Když se večer sejdem, abychom hráli a zpívali, je to nádherný jednohlas stejně tlukoucích srdcí.

Nezáleží na věku, ale na stavu duše. Když každoročně odjíždím, modlím se za další šťastný návrat. Je to balzám pro tělo i duši, jednou za rok se setkají lidé se společnou myšlenkou, aby hudební výchova měla stále smysl. Bez hudby se dá žít, ale špatně.

Jarda Číhal